

ми сж драгы неговы-тѣ щофы, сукна и ка-
дифе, нити пакъ негово-то злато, сребро и бес-
цѣнны камъны, нити чръвены хламиды, вино
и овощи, най ми ꙗ драга тая сабы.

— Слава и почетъ голѣмъ тебѣ, Княже!
отговорихъ старци и боляре, ако заповѣдашь
да гостимъ пратеника и дружинъ-тѣхъ му ꙗко
сѣкакво ѣсте и питє, ще гы гостимъ, ако за-
повѣдашь да гы даримъ, ще гы даримъ. Съ
Гръци-тѣ ꙗ драго да живувамъ мирно, зашто
тѣ ни носѣтъ даровы и злато и сребро и
сукна.

— Българе-тѣ сж гръцкы поданници, а
сега крамолятъ връзь Цариградъ, продлъжи
Святославъ думъ-тѣхъ си, на опалници Вжгры
показватъ пѣтъ прѣзь планины-тѣ. Гръцкы-
атъ царь ны вѣка да приземемъ българскѣ-
тѣ земѣ, и да ѣхъ дрѣжимъ ны.

— О, богата ꙗ българска-та земля, Княже!
рече Претичъ, воевода-та на князевъ-тѣхъ стра-
жѣ. Прѣди години кога ны имахмы войнѣхъ
съ Гръци-тѣ, ходихъ азъ тамъ съ тейка-ти,
свѣтла князя Игоря. Тамъ земля-та ꙗ градина,
цвѣте цвѣти, шума ся зеленѣе, съ планинѣ ꙗ
опасана. Въ онѣхъ земѣхъ планины-тѣ сж вы-